

ВИДЕНИЕ

Вънъ ходи край кжши и пѣе отново
Априль, цвѣтоносецътъ бледъ.
И дѣха зелената пролѣтъ отрова
по-сладка отъ вино и медъ.

Какъ душно и тѣсно е въ нашата стая,
какъ силно ме тегли навънъ. —
Това, що разказвамъ, самичка не зная
наяве ли бѣ, или сънъ.

Видѣхъ азъ морето — зелено и тъмно,
и бѣлиятъ корабъ на пжтъ.
Край нѣкакъвъ брѣгъ неизвестенъ се съмна,
де много сирени тржбятъ.

Невиждани хора, нечути езици,
обвѣтрени, млади лица,
и сини очи съ разширени зеници,
и смѣли, и волни сърца . . .

Но ти, недоволенъ и мраченъ, отмѣряшъ
петъ стѣпки напредъ и назадъ.
И моятъ гласъ млѣква, смутенъ и треперещъ,
треперещъ отъ горестъ и ядъ.

Напразно. Отровата вече проникна, —
въ кръвта ми кипяща се влѣ.
И чувствувамъ вече — на плещитѣ никнатъ
две силни, две волни крила.